

Welkom op deze zondag die in het teken staat van de doop van Jezus. Nauwelijks een week geleden hebben we nieuwjaar gevierd. De herinnering aan het doopsel van Jezus, en aan ons eigen doopsel, is daar verwant aan. Gedoopt worden, wie de dopeling ook is, is een uitdrukking van nieuw leven, een nieuw begin. Alles heeft een begin en dat werkt door in de dagelijkse werkelijkheid. Er is een begin van de dag, van de week, van de maand, van het jaar. Ook elke verjaardag en doopdag is een herinnering aan het begin. Deze herinnering kan ons de oorspronkelijkheid, de onbevungen verwachting te binnen brengen – een vernieuwd besef, een nieuw weten van waar het om begonnen was. In deze geest vieren wij ook de eucharistie, in het besef dat er een verbinding is tussen Jezus' geboorte en zijn dood, tussen zijn doop en zijn verrijzenis.

Gebed

U, die ons steeds opnieuw tot leven roept, beziel ons met de herinnering aan het begin. Herstel onze oorspronkelijke kracht. Vernieuw ons met uw geest. Dompel ons onder in het besef dat wij uw kinderen zijn. Amen

Jesaja 40: 1-5, 9-11

Lucas 3: 15-16, 21-22

Overweging

'In die tijd toen het volk vol verwachting was...' zo begon de evangelielezing van vandaag. Een bijzonder mooie typering van een volk: 'vol verwachting'. Hoe moet je dat voorstellen? Wie is dat volk en wat is zijn verwachting? Volk is een verzameling van mensen die bij elkaar horen als natie of als groep demonstranten of als supporters bij een sportwedstrijd of wij als parochielocatie. De natie kan vol verwachting zijn

van een nieuw kabinet; de demonstranten kunnen hopen op vrijheid van vaccinatie; de supporters zijn één in de hoop op de overwinning van hun club; wij, Antonius van Padua, zien uit (ik probeer maar) naar onderlinge inspiratie op grond van het evangelie. Zo kunnen wij op veel manieren een volk van verwachting zijn.

Bij Lucas bestaat het volk uit mensen die massaal uitlopen naar de omgeving van de Jordaan. Een uitgesproken verwachting brengt hen bij elkaar: gedoopt te worden door Johannes, de man die misschien wel de Messias is. 'Messias' betekent 'gezalft', en dat betekent weer door God uitverkoren. Aan de Joden is een bijzondere Messias beloofd, geroepen om een rijk van vrede en gerechtigheid te vestigen. De mensen die daar bij de Jordaan samenzijn, koesteren de hoop dat Johannes die Messias is. Door zo iemand wil je geraakt en gedoopt worden. Maar Johannes zegt van zichzelf dat hij de Messias niet is. Ik ben een voorloper. Ik verwijs je door naar iemand die zich bij de Jordaan onder de dopelingen bevindt, Jezus van Nazareth. In hem verschijnt Gods genade, laat je raken en dopen door hem.

Maar voorlopig is Jezus zelf de dopeling: iemand uit het volk dat naar Johannes is toegestroomd. Ook hij wordt gedoopt en Lucas beschrijft beeldrijk wat er vlak na die doop gebeurt. U hebt het zojuist gehoord. Na zijn doop is Jezus in gebed. Ja, begrijpelijk. Hij heeft in deze doop de omkering gezocht van de oude naar de nieuwe mens. Hij stelt zich open voor de gave van nieuw leven. Als het ritueel van de onderdompeling voorbij is, wordt hij stil en bidt: hij stelt zich in de tegenwoordigheid van God. En dan gebeurt wat wij lezen: de goddelijke tegenwoordigheid manifesteert zich. De Heilige Geest daalt op hem neer in de gestalte van een duif en er klinkt een stem: jij bent mijn zoon in wie ik vreugde vind.

Die laatste woorden zijn goddelijk. 'Jij bent mijn kind en ik vind vreugde in jou.' Een cruciaal moment: 'Jij bent mijn kind'. Met die wetenschap, met dat gevoel, met die ervaring gaat Jezus op een nieuwe manier het leven in. De relatie met God, zijn Vader, wordt vernieuwd en krijgt een

openbaar karakter. Vlak hierna gaat hij veertig dagen de woestijn in om deze relatie met God te verdiepen.

Wat betekent dit alles voor ons als het volk dat wij willen zijn? Ik noemde ons zojuist 'zoekers naar onderlinge inspiratie op grond van het evangelie'. Wie zich openstelt voor wat er gebeurt bij de doop van Jezus, kan de gemeenschap die wij zijn veel nauwkeuriger omschrijven. De woorden die daar bij de Jordaan klonken mogen wij ook aan ons gericht weten: jij, met name genoemd, bent mijn geliefde zoon, geliefde dochter, in jou vind ik vreugde. Met die ervaring, kind van God te zijn, zullen wij steeds meer een volk worden vol verwachting vanuit de hoop die in ons leeft. Wij zijn verwanten van elkaar, in de naam van de Vader die ons noemt bij onze naam, in de naam van de Zoon die ons aanneemt als broer en zus, in de naam van de Heilige Geest die het vuur van het begin in ons aanwakkert.

Voorbede

Wij bidden tot God die onze Vader is:

Uit dankbaarheid voor de gave van het doopsel,

Dat wij die gave mogen beleven in onze eigen levensgang

en in de ontmoeting met mensen op onze levensweg.

Laat ons zingend bidden

Wij bidden voor de kerken

en voor allen die de weg van Christus gaan.

Dat zij zich niet laten ontmoedigen

maar getuigen van de hoop die in hen leeft.

Laat ons zingend bidden

Wij bidden voor onszelf en voor andere mensen

wanneer wij ontmoedigd raken en niet meer durven denken

aan de belofte die aanwezig was

in het begin van ons leven.

Laat ons zingend bidden

Slotgebed

Maak ons tot een volk vol verwachting.

Dat in ons als Antonius van Padua gemeenschap de hoop niet uitdooft,

dat het geloof ons gaande houdt

dat onze liefde voeding blijft geven aan onszelf en aan anderen.